

Op zoek naar liefde

Eveline Both

Op zoek naar liefde

2015 Brave New Books

© Eveline Both
Eerste druk: April 2015
www.bravenewbooks.nl
ISBN: 9789402122244

Proloog

Het is een vrijdagochtend in maart als de zonnestralen door mijn gordijnen proberen te komen. Vandaag is het zover! We gaan een weekend naar Maastricht! Samen met mijn broer Patrick en mijn vader en moeder gaan we een weekendje weg omdat mijn ouders twintig jaar getrouwd zijn.

Langzaam open ik verder mijn ogen en kijk op de wekker radio. O mijn god! Het is al half negen!! Ik mag wel op gaan schieten... we gaan om tien uur weg en ik moet mijn koffer nog inpakken! Het zijn maar twee nachtjes maar ik wil voor elk weertype iets meenemen. Ik spring uit bed, pak mijn kleding en spring onder de douche. Mijn haar had ik gister al gewassen dus nu ben ik snel klaar. Ik hoor mijn moeder al roepen dat ik ook nog moet ontbijten, maar ik heb helemaal geen honger. 'S morgens heb ik nog zo'n knoop in mijn maag dat ik geen hap door mijn keel krijg en vaak rond elf uur voor het eerst wat eet. Ik weet dat ik zou moeten eten maar het lukt nou eenmaal niet.

‘Doe maar een bak koffie mam!’ roep ik tijdens het afdrogen tegen haar.

‘Je moet iets eten Bibi! Je gaat nog van je graatje!’

Wat ze letterlijk en figuurlijk bedoeld. Ik heb niet bepaald vet aan mijn lichaam en ik heb er heel hard mijn best voor gedaan om mijn lichaam er zo uit te laten zien. Fris en fruitig loop ik de woonkamer in waar Patrick, mijn vader en moeder uitgebreid zitten te ontbijten. Pfff nou vooruit... een

plak ontbijtkoek en een eitje gaat er wel in maar meer niet! De eetkamertafel past mooi in het midden van de kamer waar je wel met zijn achten aan kan zitten! Mijn moeder vindt het geweldig om met een hoop mensen te dineren, en er moest dus een grote tafel komen. Wel een beetje jammer dat mijn ouders een antieke smaak hebben, de tafel is al ruim honderd jaar oud en is antiek bruin. De stoelen zijn kleun en bekleed met groen fluwelen stof en er zijn van die gouden knoppen in geslagen. Hoe die dingen heten kan ik nooit onthouden... mijn moeder blijft het me vertellen maar het interesseert me zoveel dat ik het elke keer vergeet. Ik heb een meer moderne smaak, en als ik eindelijk op mezelf mag wonen wordt het dan ook strak en glad. Niet zo'n oude mega koekoeksklok in mijn woonkamer en zeker geen tafels en stoelen van honderd jaar oud! Maar ik moet nog even wachten... vorige week ben ik vijftien jaar oud geworden dus eer dat ik op mezelf ga zijn we minstens vijf jaar verder denk ik. Ik heb er nu ook nog geen behoefte aan. Het is gezellig thuis, we hebben bijna nooit ruzie en zelfs met mijn broer heb ik een hele goede band. Hij zorgt goed voor me, soms wel een beetje overdreven... als we uitgaan is hij over beschermend en doet net of hij op z'n dochter moet letten. Als er maar een man naar me kijkt zet hij zijn dodelijkste blik op en zorgt ervoor dat hij verdwijnt. Terwijl ik nu juist eigenlijk wel op mannenjacht wil. Iedereen om me heen heeft vriendjes! Amanda, Sophie en Linda zijn al zestien en Sophie is zeventien. Ik ga dan ook niet weg voordat ik ze allemaal gebeld heb om gedag te zeggen en vast iets af te spreken voor maandagavond.

*

Gepakt en gezakt zijn we onderweg naar Maastricht. Ik heb er zoveel zin in! Het is toch nog wel een hele rit... ongeveer twee en een half uur zullen we onderweg zijn en dan is het hopen dat we geen file tegen hebben. Wat in Nederland de grootste ergernis van de mens in. Misschien dat we er rond half één zijn, dan hebben we nog wat aan onze middag. Ik heb mijn kussen meegenomen in de auto zodat ik nog even lekker kon slapen. Ik word van autoritten zo moe. Mijn moeder heeft haar nek kussentje meegenomen zodat ze geen stijve nek krijgt. En daar is dan weer de vraag die ze elke week wel weer stelt...

‘Wanneer ga je werk zoeken Bibi? En wat wil je gaan doen?’
En weer geef ik hetzelfde antwoord...

‘Nou mam... ik wil graag ontwerpen voor Macy's in New York.’

‘He Bibi even serieus! We leven hier in Nederland, je bent maar een gewoon meisje en Macy's is het meest beroemde modewarenhuis van Amerika! Er moet een wonder geschieden wil jij daar de kleding mogen ontwerpen!’

Ik slaak een diepe zucht en zeg maar even niets meer... het is zo jammer dat mijn ouders niet achter me staan. Ze zien me liever advocaat of arts worden zoals oma en tante Lies. Mijn oma had op haar achtentwintigste al een fortuin op haar rekening staan omdat ze op haar veertiende al is begonnen met werken en op haar twintigste al haar eigen advocatenbureau had. Ze loopt dan ook een beetje naast haar schoenen. Wat wij doen is vaak niet goed genoeg en mijn vader en moeder zouden niet goed voor ons zorgen. Als het even kan krijgen we alles wat ons hartje begeert en probeert mijn vader zoveel mogelijk te werken dat wij eventueel kunnen gaan studeren als we dat willen. Patrick wil zijn

eigen architectenbureau openen, maar moet daar nog wel veel voor leren. En dat is iets waar hij niet goed in is. En vooral geen zin in heeft... dus of dat architectenbureau er komt is nog maar de vraag. We zijn al anderhalf uur onderweg als m'n vader zegt dat hij even een plaspauze moet nemen. En wij zien het dan ook maar als een plaspauze maar aangezien het al half twaalf is krijg ik toch een beetje trek en koop wat broodjes bij het tankstation.

‘Als je vanmorgen gewoon gegeten had Bibi, dan had je nu geen honger gehad!’ zegt mijn moeder boos.

‘Ik heb ook geen honger mam... ik heb lekkere trek! In de derde wereld landen hebben ze honger mam.’

‘Nou, als mijn maag knort heb ik honger!’ zegt mijn moeder vol afkeer terug.

Mijn vader heeft zijn blaas gelegegd en we zijn weer onderweg naar de mooie stad. Het is zowaar rustig op de snelweg en we kunnen lekker door rijden. We rijden op de A2 en het is misschien nog maar een klein half uurtje voor we ons hotel bereiken. Ik kan niet wachten!

‘Wat krijgen we nou! Kijk nou eens!’ roept mijn vader achter het stuur vandaan.

‘Wat papa! Wat is er aan de hand?’

‘Die idioot komt recht op ons af! Hij is aan het spookrijden!’ O god... er is gewoon één of andere idioot die het leuk vindt om op de snelweg tegen het verkeer in te rijden! Mijn vader gaat helemaal rechts rijden terwijl we de andere auto steeds dichterbij zien komen.

‘Jeetje! Hoe hard rijdt hij wel niet!’ roept Patrick

‘Oh nee ik kan hem niet ontwijken! Hij komt recht op ons af en ik kan niet verder naar rechts!’

Mijn vader geeft een ruk aan het stuur om de spookrijder te ontwijken, maar het is al te laat... met hoge snelheid boort de spookrijder zijn auto in de deur waar mijn moeder zit en we vliegen vol tegen de vangrail, die ons terug gooit op de weg waar we over de kop gaan. Ik voel hoe ik hard mijn hoofd stoot tegen het raam en ik gil het uit van de angst en pijn. Het glas breekt en de scherven vliegen in het rond. Toen was er ineens niets meer... de auto stond stil en ik hoorde niemand meer gillen. Alles werd zwart...

*

Ik hoor allemaal stemmen maar ik weet niet van wie ze zijn. Ik kan mijn ogen niet open krijgen. Het is net of dat er plakband op geplakt is. Een lichte waas laat me denken dat ik nog steeds in dromenland ben, maar daar zijn die stemmen weer...

‘Een ernstige wond aan haar hoofd. Ze hersteld goed, maar ze is nog niet buiten levensgevaar.’

huh? Waar hebben ze het over?

‘Haar broer heeft een snee in zijn nek en twee gebroken benen. Maar hun ouders... hoe gaan we het vertellen? Hoe moeten we het in gods naam vertellen?’

De stemmen doven weer en het gat wordt steeds dieper en zwarter. Ik vecht ertegen maar toch zak ik weer weg in een diepe slaap.

‘Bib... Bibi kun je me horen? Wordt alsjeblieft wakker...’

Weer hoor ik een stem... het lijkt tante Lies wel. Met pijn en moeite probeer ik mijn ogen open te doen maar het lukt nog steeds niet. De stem wordt steeds luider en luider en ik probeert het nog een keer. Deze keer werken ze wel mee,

maar het zoet zo'n pijn! Een lichtflits schiet in mijn ogen als een blikseminslag en ik doe ze snel weer dicht.

'Toe maar meisje... doe ze maar open.' hoor ik weer en weer probeer ik het. En dan zie ik haar... het is inderdaad tante Lies en ome Kees die boven me staan. Alles doet me zeer en ik raak lichtelijk in paniek omdat ik niet weet wat er is gebeurd.

'Stil maar meisje... alles komt weer goed.'

Schor weet ik te vragen...

'Wat is er gebeurd?'

'Waar ben ik?'

'En wat doen jullie hier?'

'Niet teveel praten.' zegt ome Kees. 'Je ligt in het Academisch Ziekenhuis in Maastricht.'

'In Maastricht!!' roep ik uit en krimp ineen van de pijn in mijn hoofd. Ik wil om me heen kijken maar mijn nek doet teveel pijn om zich te kunnen bewegen.

'Je hebt een ongeluk gehad op de snelweg toen jullie hier naartoe onderweg waren.' zegt ome Kees.

En dan begint het weer te dagen... we zouden een weekend naar Maastricht gaan omdat papa en mama twintig jaar getrouwd zijn.

'Een ongeluk? Maar hoe dan? En waar zijn Patrick, papa en mama?' vraag ik met een naar gevoel in mijn borst.

'Er was een spookrijder op de A2 en die heeft jullie vol geraakt. Je hebt een grote wond op je hoofd en je nekwervels zijn verschoven. Je arm is gebroken en doordat het glas is gebroken heb je in je gezicht kleine wondjes. Door de hersenschudding zijn je oogleden gezwollen en daardoor kun je ze moeilijk op houden. Door de wond en klap op je hoofd is er wat vocht ontstaan in je hersenen en zijn je hersenen

wat gezwollen vandaar dat je je niet druk mag maken.’ zegt ome Kees.

‘Kees! Waarom zeg je dat allemaal! Zo gaat ze zich juist druk maken!’ roept tante Lies zo'n beetje in mijn oor en ik krimp ineen van de hoofdpijn die ineens op komt zetten.

‘Sorry liefje, maar je mag je echt niet druk maken. Rust nu maar lekker uit. Ga maar lekker slapen en we komen straks weer even bij je kijken. De dokter komt je straks ook onderzoeken en daar heb je energie voor nodig.’

Er gaan uren voorbij zonder dat er iemand komt kijken en ik begin me zorgen te maken. Ik lig hier maar en de pijn in mijn nek en hoofd is ondraaglijk. Hebben ze daar geen pilletje voor? Dan voel ik me vast snel beter. De deur gaat open en er komt een jonge vrouwelijke arts binnen gelopen.

‘Goedenavond Bibi... ik ben Jolanda. Hoe voel je je?’

‘Nou... gebroken en ik heb heel veel pijn.’ weet ik schor uit te brengen.

‘En het praten doet ook pijn. Mag ik wat drinken? Ik heb zo'n verschrikkelijke dorst! En heb je daar gelijk een pilletje bij?’ vraag ik maar allemaal tegelijk... dan doet het niet zo'n pijn.

‘Ik ben blij dat je weer wakker bent. Ik zal je even onderzoeken en dan mag je straks wat proberen te drinken.’ Ze kijkt met een lampje in mijn ogen, meet mijn bloeddruk, luistert naar mijn hart en longen, ik moet mijn vingers en tenen bewegen en dan eindelijk zegt ze...

‘Nou die paar dagen slaap hebben je wel sneller laten genezen.’

‘Paar dagen! Hoe lang lig ik hier al dan?’

‘Je hebt drie en een halve dag in coma gelegen Bibi.’

‘Drie en een halve dag!! Maar dan moet ik mijn vriendinnen bellen dat ik niet met ze op stap kan! Waar is mijn telefoon?’ vraag ik in paniek.

‘Rustig maar Bibi het komt allemaal goed. Je mag je niet druk maken omdat je hersenen wat gezwollen zijn.’

Even denk ik na en ik besef dat ik mijn broer en vader en moeder helemaal nog niet heb gezien.

‘Maar als ik hier al drie en een halve dag lig... waar zijn dan mijn vader, moeder en broer?’

‘Je broer ligt in de kamer hiernaast met twee gebroken benen en een snee in zijn nek van de gordel, en een scheurtje in zijn wenkbrauw.’ zegt Jolanda met een uitdrukkingsloos gezicht.

‘Twee gebroken benen!!’

O god, arme Patrick. Dat duurt maanden voor hij weer is hersteld!

‘En mijn vader en moeder? Waar zijn ze? Ik wil ze zo graag zien!’

Dan kan ik tegen ma zeggen dat het me spijt dat ik niet geluisterd heb.

‘Bibi... je vader en moeder... hebben het ongeluk helaas niet overleefd.’

De wereld valt weg... de kou trekt in mijn lichaam... tranen lopen over mijn wangen zonder dat ik huil...

‘NEE!! Dat kan niet! Ze zijn niet dood! Hoe kun je dat nou zeggen? Ze komen er gewoon weer bovenop net zoals Patrick en ik!’

Tante Lies loopt huilend de kamer in omdat ze me heeft horen schreeuwen.

‘Liefje, je mag je niet druk maken. Hou je rustig, het komt allemaal goed.’ zegt ze snikkend.

‘Het komt allemaal goed? Hoe kun je dat nou zeggen! Deze vrouw zegt dat papa en mama dood zijn en jij zegt dat het allemaal goed komt!’

Ik kan me niet meer bedaren en mijn wereld stort volledig in elkaar. Ik zet het op een janken en gil heel het ziekenhuis bij elkaar. Dan komt de arts weer binnen en heeft een spuit in haar handen.

‘Rustig maar Bibi... hier wordt je rustig van.’ zegt Jolanda en ik haar spuiten!

‘NEE!! Weg met dan ding! Ik wil naar mijn vader en moeder!’

Even stribbelde mijn lichaam nog tegen... hoorde ik nog gebrabbel uit mijn mond komen en sloeg ik in paniek om me heen... dit kon niet waar zijn. En toen werd alles weer zwart...

~1~

5 jaar later...

Ik maak me klaar om te gaan werken als Stephan ineens roept...

‘Bibi ben je vanavond wel op tijd thuis?’

‘Dat hoop ik wel, als de bus op tijd is ben ik op tijd thuis. Hoezo?’

‘Nou... gewoon dan kunnen we samen een wijntje drinken en eten. Wel zo gezellig vind je niet?’ zegt hij met een rare uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ja oke ik doe mijn best.’

Nadat mijn ouders zijn overleden zijn bij het ongeluk met de spookrijder... heeft Stephan me opgevangen en verzorgd. Ik had een zware wond aan mijn hoofd, een gebroken arm, verschoven nekwerfels en diverse sneetjes in mijn gezicht.

Na drie jaar fysiotherapie is mijn nek nu redelijk goed genezen. Het moeilijkste was om de dingen voor de begrafenis te regelen en afscheid te nemen van mijn vader en moeder. Tante Lies heeft daarom ook alles geregeld. Ik kon het echt niet! Daarna ging het gewone leven door en moesten we het met z'n tweeën zien te redden. Tante Lies bood aan om bij haar te komen wonen, maar mijn vroer wilde dat niet hebben en kon zelf wel voor ons zorgen. Mijn broer is helemaal op het verkeerde pad belandt. Hij ontmoette (foute) vrienden die ervoor gezorgd hebben dat hij ging drinken en aan de drugs ging. Hij kon evenmin voor mij zorgen als voor het huis van mijn vader en moeder. Dat

hebben we noodgedwongen moeten verkopen, aangezien Patrick inmiddels al vijfendertigduizend euro schuld had. En na de kosten voor de notaris, taxatierapport en noem maar op wat voor kosten, bleef er niet veel meer over waar we van konden leven. We hebben het bedrag wat over bleef door de helft gedaan en ik heb er m'n rijbewijs van gehaald, een autootje voor gekocht, een huis gehuurd en ingericht en ik kwam tot de conclusie dat ik dan nu nog vijfduizend euro heb om de huur van te betalen en van te leven. Ik heb een leuk appartement in Rotterdam met een wat strakker interieur. Er lag een mooie antraciete tegelvloer in met een klein werkje erin en ik heb er mooie beige meubels gekocht met hout look. Onder het raam heb ik een zwarte drie zits bank neergezet en de sprong gewaagt om er twee knal rode fauteuils neer te zetten. Best een leuke combinatie, al zeg ik het zelf. De keuken zat er natuurlijk al in en heeft een klassieke uitstraling, wat ik toch wel mooi vind. Hij is beige met een werkje in de deurtjes en een zwarte bewerkte natuurstenen blad erop. Daar heb ik wat prulletjes staan. De oude koffiebussen van mijn ouders, er ligt een stapeltje post en folders en voor de sier heb ik nog een plant neergezet. De slaapkamer heb ik vrij normaal gehouden, ik heb één wand ferrari rood geschilderd en gecombineerd met een antraciete laminaatvloer, waar mijn mooie beige bed op staat met een topper erop voor onze ruggen en het grootste dekbed wat er is! Dat vind ik heerlijk! Ik moet me helemaal in kunnen rollen in mijn dekbed, en om ervoor te zorgen dat Stephan dan ook nog wat heeft hebben we expres het grootste dekbed gekocht zodat ik gewoon als een rups in mijn bed kan gaan liggen. De overtrekken zijn dan ook duurder maar er is hier een hele leuke winkel waar ze van alles hebben voor een

spot prijsje! Een andere kamer heb ik maar gelaten zoals het was. Er lag zwarte vloerbedekking en er zat nog mint groen behang tegen de muren. Het zag er nog goed uit dus daar heb ik zo mijn bureau neergezet, samen met mijn printer, ordner mappen vol met papieren, papieren van mijn ouders en een boekenkast vol met mijn favoriete boeken. Een beetje een rommelkamer dus. In een hoekje heb ik dan ook nog mijn droom neergezet. Een vak vol met kledingontwerpen en de spullen die ik daarvoor nodig heb om dat te kunnen doen. Maar die droom zal wel nooit uitkomen. Ik heb er de ballen niet voor om er echt mee door te gaan en mijn werk aan te bieden bij de mensen die het waar kunnen maken. Toch ga ik, als ik wil ontspannen even in dat kamertje zitten en ga ik ontwerpen. Zo kan ik alle stress kwijt en even mijn hoofd leeg maken. Wonder boven wonder had ik toedertijd nog best snel werk. Ik kon aan de slag in een winkel waar ze huishoudelijke artikelen en leuke hebbe dingetjes verkopen. Ik heb het er best naar mijn zin met leuke collega's maar toch verlang ik naar die droom...

*

Vandaag moet ik met de bus naar mijn werk. Mijn auto heeft het begeven en staat bij de garage. Waarschijnlijk een kinderziekte zeiden de automonteurs, maar na twee dagen zijn ze er nog niet achter wat het nu is. Dat dat betekend anderhalf uur eerder uit bed want ik heb geen idee hoe het hier werkt met die bussen en Stephan wilde me niet brengen. Wat ik best raar vind, want hij heeft er eigenlijk nooit moeite mee om me weg te brengen. Maar goed hij zal wel een off day hebben dus heb ik een uur nodig om uit te vinden welke

bus in nodig heb en hoelang ik erover doe om bij mijn werk te komen. Eenmaal aangekomen verloopt alles weer vlotjes en eigenlijk vind ik dit werk wel heel leuk, de collega's zijn leuk en we kunnen goed met elkaar opschieten. Het is het einde van de middag als Linda binnen komt en ik zwaai naar haar...

‘Bibi! Wat leuk om je te zien! Is best al lang geleden! We moeten weer eens wat afspreken met z'n vieren!’ roept ze vol enthousiasme.

‘Ja vind ik ook!’ zeg ik en ik bied meteen de oplossing.

‘Zaterdagavond girls only!’

‘Ja! Dat doen we!’ gilt Linda enthousiast.

‘Ssst we staan hier wel in een winkel hahaha. Regel jij het met de andere meiden Linda? Gaan we dan rond een uur of acht naar de skihut?’

‘Prima, ik regel het wel.’ zegt Linda. ‘Trouwens... ik zag net Stephan lopen een straat hier vandaan.’ zegt ze met een verbaasde blik in haar ogen.

‘Ohw? Hoe kan dat nou... hij is aan het werk en hij werkt in Alphen a/d Rijn.’ vraag ik net zo verbaasd als zij keek.

‘Ik zag hem toch echt lopen hoor. Nou Bibi wie weet krijg je vanavond wel een ring om je vinger!’

‘Nee joh, zo lang kennen we elkaar nog niet eens en we wonen pas een jaar samen! Maar ik ben over twee dagen wel jarig! Dus misschien is hij wel eerder van z'n werk gegaan om een cadeautje voor me te kopen!’ zeg ik en ik word weer blij.

‘Jaaa wie weet! Laat je me weten wat het is?’ zegt ze en hobbelt al half de winkel uit.

‘Ja dat is goed!’ roep ik haar na. ‘En tot zaterdag!’

Terwijl ik naar de bushalte loop bedenkt ik me dat hij me dan net zo goed van me werk op had kunnen halen. Ach... wat maakt het ook uit. Hij denkt tenslotte dat ik niet weet dat hij in de stad was vanmiddag. Ik zie dat de bus iets eerder is en ik moet rennen anders mis ik hem. En ja hoor... hij rijdt vlak voor mijn neus weg! Ik kijk nog eens op mijn horloge om te kijken of ik dan niet te laat was bij de halte maar nee, de bus was twee minuten te vroeg! He verdorie! Als ik op het bord kijk zie ik dat ik nu nog vijftig minuten moet wachten voor ik de goede bus weer naar huis heb. Hoe lang zou ik erover lopen? Ik ga hier echt niet nog vijftig minuten staan wachten. Net als ik Stephan wil bellen om me op te halen stopt er een auto. Het is een simpele rode open corsa en ik weet meteen van wie hij is... Dennis, mijn collega stopt bij de halte en vraagt hoelang ik hier al sta te wachten. 'Nou... nu nog maar een kwartiertje ofzo maar ik zou nog zo'n vijfendertig minuten moeten wachten voordat m'n bus komt!' zeg ik gefrustreerd.

'Stap in meis! Ik breng je wel thuis!'

Dennis is van mijn leeftijd, twintig jaar en is homo. En het is zo'n lieverd! Vandaar dat hij dan dus ook in een winkel werkt waar ze huishoudelijke artikelen verkopen. Eenmaal onderweg komen we al snel in een verkeersopstopping terecht.

'Oh nee he! Ook dat nog!'

'Ja.' zeg Dennis. 'Hier staan we wel even in. Er is zo te zien een groot ongeluk gebeurd en eer dat ze dat opgeruimd hebben, dat duurt wel even.'

'He shit! Ik zal Stephan even proberen te bellen om uit te leggen wat er aan de hand is en dat ik niet op tijd ben voor het eten.'

Hij gaat twee keer over als hij weg gedrukt wordt. He dat is gek. Stephan drukt mijn oproepen nooit weg. Als ik het nog drie keer geprobeerd heb geef ik het op.

‘Neemt hij niet op?’

‘Nee... ik wacht wel tot hij mij terug belt. Hij zal wel ergens mee bezig zijn.’

Als ik thuis kom hoor ik een woeste Stephan in de woonkamer.

‘Blijf zoeken verdomme! Ik wil pas dat je terug belt als je haar gevonden hebt!’

Ik loop de woonkamer in en zie dat hij met zijn handen tegen het raam aan naar buiten staat te staren.

‘Hier ben ik hoor. Ik weet niet of je mij zoekt maar wat is er aan de hand?’

‘Wat is er aan de hand!! Waar denk jij geweest te zijn! Ik zit hier al anderhalf uur op je te wachten met het eten! Je zou op tijd thuis zijn en vervolgens kom je doodleuk anderhalf uur later aankakken?! Ik dacht dat ze je ontvoerd hadden!’

Ik ben helemaal van mijn stuk gebracht en sta perplex met mijn bek vol tanden. Toch verantwoord ik mezelf maar...

‘Ik heb de bus gemist en mijn collega Dennis wilde mij wel thuis brengen, maar we kwamen in de file terecht omdat er een groot ongeluk was gebeurd.’ zeg ik heel voorzichtig.

‘Dennis he?’

Hij legt zijn duim en wijsvinger op zijn kin en kijkt heel bedenkelijk voor hij vervolgd...

‘Dennis He? Zo dus jij dacht een vluggertje te hebben met Dennis terwijl je denkt dat ik van niks weet?’

Ik begin te koken van woede vanbinnen maar besluit me in te houden.

‘Huh? Waar heb je het over? Hij heeft me alleen maar thuis gebracht!’

En voor ik het weet voel ik zijn vuist tegen mijn wang en dreunt er een ondraaglijke pijn door in mijn oogkas en val ik op de grond.

‘Nog liegen ook Bibi?! Moet je daar dan verdomme ook nog om liegen terwijl ik het je zelf heb zien doen?!’ buldert hij met een stem die ik nog nooit gehoord heb. Met tranen in mijn ogen kijk ik hem verbaasd en angstig aan.

‘Ik lieg helemaal niet!’ schreeuw ik. ‘Volgens mij heb jij een dubbelganger zien lopen van mij of zo want ik was het niet! En waar haal je het lef vandaan om me te slaan!’ roep ik verschrikt en verstikt omdat ik niet wet wat ik meemaak. Ik kijk naar mijn bebloede hand die mijn oogkas vast heeft gehouden waar nu een scheur ik mijn wenkbrauw zit.

‘Sla niet zo'n toon tegen me aan!’ brult hij en hij haalt weer uit maar dan aan de andere kant en weer lig ik op de gond met een stekende pijn in mijn hoofd. Nu kan ik mijn tranen niet meer bedwingen en laat ze de vrije loop.

‘Moet je er nog om janken ook?!’

Jeetje het lijkt wel of hij een monster is geworden. De Stephan van wie ik hield lijkt wel verdwenen en word weer uit mijn gedachten getrokken door zijn geschreeuw...

‘Ik zag je toch zelf hier net voor de deur staan met die gozer! Je gaf hem een zoen! Als je dan vreemd gaat en je wilt het goed doen en mij houden moet je het vooral recht voor m'n neus doen!’

Door mijn waas van tranen kijk ik hem aan en schreeuw terug...

‘Dennis is homo! En wat was jij vanmiddag in de stad aan het doen! Als je op je telefoon had gekeken had je gezien dat

ik je al vier keer had gebeld!’

Ik ren hem voorbij voor hij weer uit kan halen naar de badkamer en bekijk mijn gezicht. God allemachtig!! Hij heeft me echt flink toegetakeld en even weet ik niet wat ik moet doen... Moet ik schreeuwen of moet ik huilen, of moet ik direct bij hem weg lopen? Maar wacht even... het is mijn huis! Hij is hier bij mij komen wonen, dan rot hij maar op! Ik ga voorzichtig met een washandje over mijn gezicht als hij op de deur bonkt.

‘Bibi doe onmiddellijk die deur open!’

Daar heb ik een kort maar krachtig antwoord op...

‘NEE!’

Na vijf minuten geeft hij het gelukkig op en loopt naar de woonkamer. Ik ga voorzichtig op bed liggen omdat ik mijn rug voel na het vallen op de grond. Na een uur nadenken is het dan eindelijk klaar. Ik huil mezelf in slaap...

Op mijn werk zijn ze allemaal verbaasd. Ze vragen één voor één wat ik de laatste tijd gedaan heb en waarom ik een blauwe plek op mijn jukbeen heb. Het is nu drie weken geleden dat hij me zo toegetakeld heeft en in die tussentijd heb ik niet gewerkt. Ik heb de volgende dag gebeld en gevraagd of ik onbetaald verlof op kon nemen. Ik kon echt de straat niet op. De plekken kregen alle kleuren van de regenboog en was met make-up niet weg te werken. Ik heb maar een smoes verzonnen dat ik mijn broer moest helpen verhuizen en dat ik van mijn fiets was gevallen. Ook dat vonden ze raar want ik heb helemaal geen fiets en ik kom altijd met de auto. Mijn auto was na zeven dagen eindelijk terug. De code die de autosleutel met de motor verbindt, kwam niet meer overeen. Ze dachten eerst dat mijn accu leeg was, dus die hebben ze eerst vervangen. Toen de auto het nog niet deed zijn ze verder gaan zoeken en kwamen ze er na zes dagen pas achter wat het was! Dat zal wel een flinke rekening worden! Stephan doet sinds die tijd vreemd. Hij wordt steeds dominanter en het was me al opgevallen dat hij die avond naar vrouwen parfum rook. Maar aangezien ik twee dagen later het parfum van Celine Dion kreeg dacht ik dat het daarvan was en vroeg ik er niet naar. Maar ik heb het de laatste tijd vaker geroken. Hij heeft mij verkeerd beoordeeld en heeft daar nooit zijn excuus voor aangeboden. Dus ik heb besloten er bij hem niet naar te vragen, omdat ik bang ben dat ik hem verkeerd beoordeel en dan weer een

knal kan verwachten. Hoe kan hij toch van die losse handjes gekregen hebben? Ik stap in mijn auto en rijd naar huis. Twintig minuten later ben ik thuis en begin ik alvast aan het eten omdat Stephan nog nergens te bekennen is. We doen lekker makkelijk en heb daarom ook een pak Kip Siam gekocht. Heerlijk! Het is bijna klaar als hij thuis komt.

‘Dag schat, hoe was je dag?’

‘Klote!’ Is het enigste antwoord wat ik krijg. Ohw fijn we zijn weer chago! In die drie weken is hij ook steeds meer gaan vloeken. We moeten ook nog steeds over die ene avond praten maar ik durf er niet over te beginnen. Ik doe net of ik het niet gehoord heb en vraag of hij ook een wijntje wil.

‘Ja hoor is goed.’ zegt hij nu iets rustiger.

‘Oke rood of wit?’

‘Maakt niet uit, doe me nou maar gewoon een wijntje!’

Oke... ik ga de sprong wagen want nu ben ik het zat.

‘Wat is er nou aan de hand? Is je dag zo slecht dat je mij ook uit moet kaffen? Als dat zo is kun je ergens anders gaan eten!’

Oeps ik ben wel heel brutaal. Ik hoop maar dat zijn knop nu niet omgaat.

‘Sorry liefje het gaat helemaal niet goed op het werk met de nieuwe projecten en ik ben heel de dag bezig geweest om het op te lossen maar tot nog toe geen succes.’ zegt hij zowaar heel kalm.

‘Oke nou het eten is klaar dus we kunnen aan tafel.’

Als we eenmaal opgeschept hebben en lekker zitten te eten vraag ik...

‘Hoe lang heb je al problemen met de projecten?’

Stephan werkt op de bouw en onderhoudt de contracten en contacten met de klanten.

‘Uhm een week of drie misschien hoezo?’ zegt hij bedenkelijk.

‘Nou gewoon dat vroeg ik me af. Je bent de laatste tijd zo humeurig en kort voor de kar. Ik dacht dat het met mij te maken had.’

‘Nee hoor schat je doet niets verkeerd. Het spijt me als je denkt dat jij de oorzaak bent. Ik moet het niet op jou afreageren.’

De rest van de avond verloopt gezellig. We kijken een film, pakken een paar toastjes, drinken een wijntje en genieten van elkaar.

‘Mooie film he?’

‘Hmmm.’ krijg ik als antwoord.

‘Ah nee he! Je gaat nu toch niet in slaap vallen he? Hij is bijna afgelopen!’

‘Nee ik blijf wakker.’

Eén minuut later hoor ik hem dan toch snurken. Als de film is afgelopen besluit ik hem te verleiden terwijl hij slaapt. Niet echt romantisch maar ik heb er dankzij de wijn zin in. Ik klim voorzichtig op zijn schoot en buig voorover om hem in zijn nek te zoenen. Ik sabbel aan zijn oorlel en ga vandaar langzaam naar zijn mond.

‘Hmmm ik moet vaker in slaap vallen tijdens de film.’ fluistert hij hees.

‘Dat was helemaal niet grappig!’ en ik bijt hem in zijn onderlip. Mijn tong zoekt de zijne en ze belanden in een passievolle dans. Hij doet langzaam mijn blouse los en zoekt mijn rechter borst. Hij knijpt er zacht in en draait met zijn duim rondjes over mijn tepel. Zijn mond verlaat de mijne en gaat op zoek naar mijn linker tepel. Ohw wat heerlijk... Het

is lang geleden dat ik me zo goed gevoeld heb. Dan bij hij me in mijn tepel...

‘Au! Wat doe je nou! Dat doet zeer!’

Wat is dat toch met bijten en petsen op mijn billen? Meteen daarna likt hij de pijn in mijn tepel weg door zachtjes te zuigen en likken en het genot giert door mijn lichaam. Hij scheurt de rest van mijn kleding van mijn lichaam en begint bij mijn enkel met zoenen. Van mijn enkel gaat hij langzaam naar beneden tot dat hij in mijn lies aangekomen is en bijna het genotsknopje heeft gevonden maar stopt dan.

‘Hey! Wat doe je nou!’

Hij pakt mijn andere enkel en doet daar hetzelfde. Dit keer stopt hij niet en hij bereikt met zijn tong mijn vagina om daar vervolgens langzaam aan te likken en zuigen.

‘Je bent zo mooi... zo mooi dat het pijn doet. Mijn pik klappt zowat!’ zegt hij hees.

‘Doe er dan wat aan.’ weet ik nog net uit te brengen. Op dat moment bijt hij me in mijn vagina en ik schreeuw het uit.

‘Wat doe je nou! Dat doet echt pijn! Ben je wel goed bij je hoofd!’

Daarna likt hij weer langzaam en giert het genot door mijn lijf en als onverwachts het orgasme me overvalt kan ik mijn benen niet meer omhoog houden en laat ze vallen. Hij stopt direct en kijkt me verbaasd aan.

‘Heb ik gezegd dat je klaar mocht komen?’ zegt hij met een warme hese stem.

‘Huh? Wat krijgen we nou weer? Niet voor het één of ander hoor Steph maar ik snap er de ballen niet meer van!’

Ik ben amper bijgekomen als hij me op handen en knieën zet. Ik kijk verbaasd achterom en hij heeft een slinks glimlachje op zijn gezicht. Dat maakt hem nog knapper. Met

zijn bruine lokken, diepbloauwe ogen, zijn sterke kaaklijn en zijn glimlach maken hem onweerstaanbaar. Hij is geweldig gespierd en ik ben nog steeds elke dag blij dat hij destijds voor mijn vader werkte als kleding verkoper op de markten. Ik ben tenslotte maar een simpel meisje met blond haar, kastanjebruine ogen, bleke huid en maatje vierendertig dus ik ben super blij dat hij voor mij gevallen is. Ik krijg een tets op mijn billen en meteen daarna ramt hij bij me naar binnen. ‘Dit is alleen voor mij.’ zegt hij dan ineens. ‘Je mag niet klaarkomen en je wacht netjes tot dat ik klaar gekomen ben.’ Ik snap hier echt niets meer van en moet er ook echt even over nadenken. Terwijl Stephan naar zijn ontlading zoekt blijf ik maar nadenken wat ik hiermee moet. Ik wil helemaal geen onderdanige rol gaan spelen. Ik wil geen petsen op mijn billen, geen gebijt in mijn tepels en al helemaal niet in mijn vagina! De keuze word me makkelijk gemaakt als hij me ineens aan mijn haren omhoog trekt en me een pets in mijn gezicht geeft. ‘AU! Waar denk jij dat je mee bezig bent!’ roep ik uit. ‘We zijn aan het neuken en jij bent gewoon in dromenland!’ roept hij. ‘Ohw pardon, maar volgens mij was jij mij aan het neuken en had ik het niet meer voor het zeggen! Maar dit heeft mijn keus makkelijker gemaakt!’ Stephan kijkt me verontwaardigd aan met een blik in zijn ogen die steeds bozer wordt. ‘Welke keuze! Ik maak de keuzes wel, dat hoeft jij niet te doen.’ zegt hij dan ineens in uiterste kalmte. ‘Ja natuurlijk... nog gekker dan het weerbericht! Ik ben er klaar mee Stephan! Je gaat vanavond je spullen pakken en je vertrekt! En voordat je dat doet wil ik weten of je